

Szerdán délelőtt megszakadtak a tárgyalások, tovább tart a festőmunkások sztrájkja

(A Délmagyarország munkatársától.) Szerdán délelőtt a kereskedelmi és iparkamarában folytatódott a tárgyalás a festőmunkások és a munkások képviselői. A tanácskozás kedden este azzal ért véget, hogy szerdán a munkások megbízottai nyilatkoznak, elfogadják-e a munkaadók ajánlatát, vagy sem.

A szerdai értekezlet megnyitása után a munkások képviselői tanácskozássra vonultak vissza, majd a munkaadók ajánlatával szemben eredeti ajánlatuknál valamennyivel alacsonyabb órabérek bevezetését kérték. Ezek az órabérek a következők:

Egyéves segédnél 32 fillér, 1—3 évig 38, 3—5 évig 44, öt éven felül 52, önálló segédmunkásoknál 46—62 fillér.

Kijelentették a munkások képviselői, hogy ezek az órabérek augusztus 30-ig érvényben lehetnek, szept. 1-től kezdve azonban azoknak az órabéreknek a bevezetését kívánják, amelyeket már a tárgyalás megindulásakor megígérték. A munkások képviselői hangsúlyozták, hogy a festőmunkásság is számol a munkaadók mehez helyzetével. Augusztus végéig azonban a már régebben vállalt munkák befejezést nyertek és akkor a munkások szerint nem lehet akadály, hogy az új órabérek lépjenek érvénybe.

A munkaadók ezzel szemben kijelentették, hogy a munkásság ajánlatát nem fogadják el, mert első ajánlatukkal elmentek a teljesítőképesség legvégső határáig és további engedelményt nem tehetnek. Ezután

a tárgyalások minden konkrét eredmény nélkül félbeszakadtak.

A festőiparban tehát változatlanul tart a bérharc és 5—6 helyről eltérve, seholsem dolgoznak.

A félbeszakadt tanácskozásokkal kapcsolatban

dr. Róth Dezső tb. tanácsnok,

az iparhatóság vezetője a következőket mondotta a Délmagyarország munkatársának:

— Véleményem szerint senkinek sem lehet érdeke ez az állapot. Kára van ebből a munkaadóknak, a munkásoknak és a közönségnek is. A tárgyalások ezidőszereint megszakadtak, bár az első ülés után kiállítás volt rá, hogy sikerül a megegyezés. Az iparhatóság figyelő álláspontja helyreáll; várunk pár napig, hogy történik-e valami. Ha egyik fél részéről sem lesz közeledés, akkor újra keressük az alkalmat, hogy a munkaadókat és a munkásokat megegyezésre bírjuk.

A festőmunkások

tárgyalóbizottsága részéről a következő nyilatkozatot kaptuk:

— A kereskedelmi és iparkamarában tegnap délelőtt folytatott tárgyalás a festőmesterek megegyezése miatt teljes szakításra vezetett. A festőmunkások megbízottai — figyelemmel a megrendelők kellemetlenségeire és a közérdekre — a békés megegyezés érdekében újabb lényeges engedményeket tettek, nevezetesen az eredeti 35—45—55—65 filléres órabérgényüket már a keddi tárgyaláson leszállították 32—40—48—56 fillére, úgy azonban, hogy mindenki kapjon legalább 15 százalékos bérvajátást, míg szerdán délelőtt már hajlandók voltak 10 százalékos általános bérvajátás mellett szeptember 1-ig a 32—38—44 és 52 filléres órabérekategoriáig lemenni. A festőmesterek megbízottai azonban még ezeket a követeléseket is visszautasították. A sztrájk tehát a festőmesterek magatartása miatt folyik tovább.

— A sztrájkoló munkásság biztosra veszi, hogy igazságos, szorény és méltányos követeléssel meg fogja történi a festőmesterek ellenállását. Nap-nap után szaporodik azoknak a festőmestereknek a száma, akik az egyezményt megkötötték munkásaikkal és így módunkban van biztosítani azon megrendelők festőmunkájának elvégzését, akiknek a kellemetlenségei számmazznak a munka időreles befejezéséből. Készséggel ad erre nézve felvilágosítást a harcban álló festőmunkások tárgyalóbizottsága.

A Szegedi Munkaadók Szövetségének

elnöksége a festőipari bérmegállapítás ügyében szerdán a következő nyilatkozatot tette:

— A kedden megindult egyeztető tárgyaláson a munkások követelése alként szolgált, hogy a

munkaadók a jelenleg fizetett munkabéreket 15 százalékkal emeljék és kollektív szerződéssel kötelezzék magukat a szakbavágó munka idejével együtt emelkedő 35—45—55—65 filléres minimális órabérek fizetésére. Ezt az igényüket a tárgyalás folyamán a 32—40—48 és 56 filléres minimális munkabérek bevezetésére mérsékeltek, amivel szemben a munkaadók hosszas megfontolás után a legnagyobb áldozatok vállalása mellett hajlandók voltak 30—35—40—44 és az örálló munkásoknál 46—62 filléres minimális bérek fizetésére.

— A keddi tárgyalás ezzel szakadt meg és mai folytatásán a munkások ismét módosították igényeiket olyképen, hogy szeptember 1-ig az

általános 15 százalékos emelés mellett 32—38—44—52 filléres minimális béreket, szeptember 1-től pedig az eredeti követelésük szerint járó bérek bevezetését kérik. A munkaadók képviselői meglepetéssel fogadták ezt a kívánságot, mert abban az előző tárgyaláson tett engedmények visszavonását és a teljesíthetetlen tárgyalásra nem alkalmas eredeti követelések ismételt feltámasztását látták. A munkaadók ezt a kívánságot nem honorálhatták, mert a szegedi kereseti viszonyok és a szegedi munkaadók szövetségének jelenleg érvényben lévő munkabérendexe alapján kalkulált vállalati árak mellett a felajánlott munkabéreknél magasabb órabérek fizetése egyértelmű volna anyagi romlásukkal. A munkaadók a felajánlott munkabérekben foglalt 15 százalékos túlhajadó emeléssel így is behozhatatlan terheket vállalnak és teljesítőképességük legszűkebb határáig elmennek. Ennek dacára a tett ajánlatokat továbbra is állják és a munkásoknak munkába lépésüktől kezdődően hajlandók a felajánlott munkabéreket fizetni.

Izgalmas hajnali hajsza után Kistemplomtanyán megtalálták a Makóról elrabolt gyermekeit

Kovács Julia vezette az elrabolt gyermekhez a detektív autót — A szülők drámai jelenet után hazavitték beteg gyermeküket — A cselédlány ellen gyermekrablás és lopás büntette miatt indítanak eljárást

(A Délmagyarország munkatársától.) A gyermekrabló Kovács Julia szerda délelőtt óta a makói rendőrség őrzetében van. Ottthon van már az elrabolt egyeztetendő kisfiú is, aki a hajnali órákban került vissza szüleihez az egyik kistemplomtanyai házból.

A bűnügyi nyomozás teljesen befejeződött, csak egy-két kérdés tisztázása van még hátra. Ezek között a kérdések között a legfontosabb az, hogy

miért rabolta el Kovács Julia a kis Weinberger Manót?

A cselédlány keddi éjszakai kihallgatása alkalmával azt hangoztatta, hogy a gyermek iránti szeretetből követte el tettét. A rendőrség azonban nem ad hitelt ennek a vallomásnak, inkább valószínű az, hogy Kovács Julia megakartá zsarolni a szülőket.

Pontosan éjjel 12 órakor fejezték be a rendőrségén Kovács Julia kihallgatását. A leány bevallott mindent. Előadta, hogy a kofferban volt a persely, amelyben a szülők a gyermek számára gyűjtötték a pénzt születése óta. Erre a pénzre is szüksége volt, ezért ment vissza a kofferért, habár jól tudta, hogy veszélyes dolog jelentkezni az állomáson, mert ott már esetleg várnak rá... Kovács Julia ezután

megnevezte azt a helyet, ahol a délután folyamán 30 pengő ellenében elhelyezte a gyermeket.

Amíg a kihallgatás folyt, a detektívek előszobájában ott izgult, tördelte a kezét Weinberger Emil, az apa, aki bezárta üzletét és eljött felesége és fia után Szegedre. Tizenegy órakor, amikor megjött a hír a leány kézrekerítéséről, felderültek az arcok. Weinberger egyre azt ismételte:

— *Elteszem neki a lapokat, elteszem a lapokat... hadd lássa, hogy milyen hűres volt már egyéves korában... már akkor elrabolták...*

Boldog volt, mert tudta, hogy most már rövid idő kérdése, hogy gyermekét viszonzassa.

Weinbergerné résztvevett a kihallgatáson, ő ostromolta legjobban az eleinte konokul hallgató leányt. Kovács Julia először nem akarta elárulni a gyermek rejtékhelyét, később azután — nagy sóhaj után — bevallotta, hogy

egy teljesen idegen családnak adta gondozásba.

Mindenki elhitte, hogy a leány tényleg a mondott helyen helyezte el a gyermeket, csak az anya nem.

— Kapitány ur! — fordult a kihallgatást ve-

ző rendőrkapitány felé — nem hiszem, hogy igazat mondott. Nem ott lesz az én kisfiam... jaj, ha nem ott lesz!

— Egész bizonyosan igazat mondott a leány — nyugtatta meg a kapitány az anyát. Mi ezt már jobban tudjuk. — tette hozzá mosolyogva. Éjjelután

két autó indult el a városháza elől — Kistemplomtanya felé.

Autóba szállt az egész Weinberger-család, több detektív és felpakolták a szórtan cselédet is. Kovács Julia a kihallgatás befejezése után kivörösödött arccal, tévovon nézegetett maga elé, kerülte az anya szeméit...

A taxik robotgattak a sötét éjszakában. Kovács Julia volt a vezető, ő tudta, hogy melyik úton kell menni a gyereket. Csendes hangon dirigálta a sofőröket:

— *Most jobbra... most balra... itt be kell fordulni... itt be kell hajtani...*

Hosszu időn keresztül tartott az éjszakai kocsizás.

A leány nem egyszer utat is tévesztett. Tanács-talanul állottak a kocsik a Homlokfengerben, amíg Kovács Julia gondolkodott. Homlokára tette az újját és úgy próbálta visszaidézni emlékezetébe a délutáni utat.

Az anya nem bírt izgalmaival.

— *Ne komédiázzon, mondja meg, merre van a gyerek!* — kiáltott rá.

— *Ne tessék hozzászólni — intették le többször a detektívek Weinbergernét.*

Tényleg nem lehetett tudni, hogy a leány miben törté a fejét: elvettette-e az utat, vagy pedig azon gondolkodik, hogy nem vezet nyomra a szülőket.

Az után ismét nekivágtak a kocsik a homokos utnak. Sok-sok idő után —

már derengett a földek felett a hajnali pirkadat

— amikor Kovács Julia karja kinyúlt az autó ablakán és rámutatott egy alvó, fehér-falu tanya-épületre:

— *Ott van...*

Néhány pillanat még és a kocsik hangos kutyaugatástól kísérvé befordultak az épület elé. Hamarosan kivilágosodtak az ablakok. Odabent a motorzugásra felkeltek a tanyaiak, talán azt hitték, hogy végrehajtók jönnek... A detektívek megnevezték magukat. Izgatott sugdolózás támadt az épület belsejében. Azután ruhasuhogás hallatszott, majd kinyúlt az autó. Az anyát ügy-